

Duitsland

Bad Freienwalde, de andere bok

Ik zat prima op deze lage hoogzit. Het was geplaatst tegen een al even laag gebouwtje.

Voor me was een akker met stroken rogge, gerst, zonnebloemen en maïs. Het was een proefveld van een boerderijmuseum, even verderop. Het rijpe zaad trok veel zangvogels. Ik zag huis- en ringmussen, groenlingen, vinken en dergelijke. Soms vloog de hele meute weg en ging in een meidoornstruik zitten. Een sperwer had dan geprobeerd een vogeltje te verschalken. Na een tijdje vlogen de vogels weer terug naar de gewassen.

Boven me zag ik regelmatig visarenden. Met de kijker kon ik de reden zien. In een hoogspanningsmast, vlak bij me, zat een nest. Ze hadden drie al vrij grote jongen.

Een paar reeën kwamen op mijn fiep, maar dat waren of geiten of toekomstbokken.

In de maïs bewoog wat. Een bok! Ik zag alleen zijn hoofd. Mijn hart sloeg een tel over. Wat een gewei! Minuten lang bleef hij roerloos staan. Mijn armen deden pijn van het vasthouden van de buks. Plotseling was hij als een geest verdwenen.

De volgende ochtend zat ik weer vroeg op de hoogzit.

Het was nog niet helemaal licht, toen ik een geit en een bok zag. Een zware bok. Ik twijfelde niet en de bok lag "im Feuer".

Na een tijdje kon ik mijn geduld niet langer beheersen en ging kijken.

Duitsland

Bad Freienwalde, de Telefooncel

In een groot deel van het veld is de ontvangst met de mobiele telefoon zeer slecht. Ook voor de bewoners van een groepje huizen. Men had ontdekt dat op een stuk hoog gelegen terrein de ontvangst wel goed was.

Daarom kwamen daar veel mensen als er broodnodig gebeld moest worden.

Dat terrein heet dan ook ‘Telefooncel’.

Er stonden een paar uitstekende hoogzitten en dito kansels. Ik zat deze ochtend in een kansel. Het was nog donker, maar al snel begon het licht haar strijd met de duisternis. Zoals elke morgen won het licht. Ik kon in de gerst een rotte varkens onderscheiden. Aan schieten viel niet te denken. Het was te ver en mogelijk hadden de varkens, waar ik alleen de ruggen van kon onderscheiden, frislingen bij zich. Onder mij, in een dalletje, knabbelde een smalree aan een struik. Even later kwam een jonge bok tevoorschijn. Een toekomstbok. Hij pronkte met zijn nog niet volgroeid zesender gewei.

Vlak voor me waren twee paartjes grauwe klauwieren – ‘Neuntöter’, zeggen de Duitsers – aan het baltsen. Soms vloegen ze op minder dan een meter langs me.

De zon kwam achter het bos tevoorschijn en het werd warmer en warmer. Onder me werden vlinders actief. Ik zag heel veel dambordjes. Zeldzaam in Nederland.